Ύστερα, μακριά και παραπέρα

Categories : ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ

Date : 16 Δεκεμβρίου, 2010

Μπορεί μια κρίση -οικονομική, πολιτική, κοινωνική- να υπερβαθεί αν δεν αποβεί πρώτα κρίση συνειδήσεων, αν το πρόβλημα δεν γίνει κατανοητό ως κρίση ταυτότητας, αν δεν εσωτερικευτεί σε καθέναν από εμάς ως πρόβλημα κατεξοχήν υπαρξιακό; Κι ακόμα: **Λειτουργούν σήμερα στην Ελλάδα οι θεσμοί παιδαγωγικά για τον πολίτη**, **τον προσανατολίζουν στο αγαθό**, παρέχουν προϋποθέσεις για μία ειλικρινή αυτοεξέταση που θα οδηγήσει σε επανεκτίμηση της συλλογικής μας πορείας μέσα στο χρόνο, σ' έναν νέο εθνικό οραματισμό που να μη διεγείρεται μόνο από **ελατήρια ταπεινά** αποσκοπώντας σε οικονομικές παροχές, αλλά να προτείνει με ιδεαλισμό ένα νόημα ζωής;

Τα ερωτήματα είναι ασφαλώς ρητορικά, γιατί οι απαντήσεις είναι γνωστές:

δεν είναι τυχαίο άλλωστε ότι της οικονομικής κρίσης προηγήθηκαν τα οδυνηρά γεγονότα του Δεκεμβρίου του 2008, τα αποκαλυπτήρια δηλαδή των πιο καταστροφικών-μηδενιστικών δυνάμεων που κρύβει η χρόνια **πολιτική και ηθική ακηδία** ενός **βαριά νοσούντος κοινωνικού σώματος**. Ενός σώματος που με ευχαρίστηση αφέθηκε να αλλοτριωθεί, γιατί η πλήρης άγνοια μιας βαρύτατης πολιτιστικής κληρονομιάς (δεν μας προσφέρθηκε ποτέ η κατάλληλη παιδεία για να την οικειοποιηθούμε) και συνάμα οι μακροχρόνιες στερήσεις ελευθεριών και μέσων υλικής διαβίωσης το κατέστησαν **εύκολο θύμα του μεταπολιτευτικού λαϊκισμού, των μικροκομματικών σκοπιμοτήτων και του καταναλωτικού ευδαιμονισμού**. Χρέος μας, λοιπόν, είναι να συνειδητοποιήσουμε ότι σήμερα βρισκόμαστε:

Ύστερα από τη μεταπολίτευση που έφερε στο προσκήνιο μία **ανώριμη και άκρως συναισθηματική (τηλε)δημοκρατία, μια ανεύθυνα αυτοκαταστροφική ελευθεριότητα** στον τομέα των ιδεών και κυρίως ένα ολόκληρο σύστημα ληστρικών ομάδων-οικογενειών στο πεδίο του πολιτικού βίου, το οποίο πλούτησε αναίσχυντα σε βάρος του δημοσίου συμφέροντος.

Μακριά από τα μανιχαϊστικά δίπολα του παρελθόντος «αριστερά» και «δεξιά», τα οποία σε εποχή παγκοσμιοποιημένου χρηματοπιστωτικού νεοφιλελευθερισμού όχι μόνο δεν επαρκούν για να διερμηνεύσουν τις εξελίξεις αλλά εμποδίζουν με τις ιδεολογικές αγκυλώσεις τους την έξοδο από την κρίση, καθώς βαρύνονται από διαχειριστικές αμαρτίες και ολέθριες πρακτικές ενός τουλάχιστον αιώνα. Κάποιοι θα πρέπει να καταλάβουν ότι σήμερα, όπου όλοι μας είμαστε δημοκράτες και οι

πεποιθήσεις μας εμφορούνται από τις ίδιες αξίες της ελευθερίας και της κοινωνικής δικαιοσύνης, κανείς δεν μπορεί να χρησιμοποιεί τους όρους «δεξιά» και «αριστερά» σαν να ανακαλύφθηκαν μόλις χθες, σαν να μην έχουν οι λέξεις αυτές υποστεί φθορά ή να μη φέρουν μνήμη.

Παραπέρα από την καταναλωτική κοινωνία που μας μετέτρεψε σ' ένα πειθήνιο, **ηθικά αδιάφορο κοπάδι βοσκημάτων**, σε **βουλιμικές υπάρξεις με όραμα τον εύκολο πλουτισμό και την δανεική -για τους περισσότερους- ευζωία**, καθιστώντας τον απλό πολίτη βορά των τραπεζών και **πιστό υπηρέτη ενός απροβλημάτιστου, σύμφωνου με τους κανόνες του lifestyle, τρόπου ζωής**.

Αυτοί οι τρεις κύκλοι έκλεισαν. Καιρός να πάμε μπροστά.

(«Η Νέα Ευθύνη», τ.2, ΝΟΕ-ΔΕΚ 2010)